

Full diocesà

16 d'agost del 2015

Exposició «In dubio pro Deo»

El dia 20 de juliol va tenir lloc al Museu Diocesà i Comarcal de Solsona la inauguració de l'exposició, i la presentació del llibre, «IN DUBIO PRO DEO, mil·lenari del Sant Dubte d'Ivorra, 1010-2010».

La història explica que, cap a l'any 1010, el rector Bernat Oliver, celebrant la missa a Santa Maria d'Ivorra, dubtà de la presència real del cos i sang de Crist en l'Eucaristia i, davant aquest dubte, del calze en brollà sang autèntica.

L'exposició «In dubio pro Deo» (en cas de dubte, a favor de Déu) explica no solament el fet prodigiós ocorregut a Ivorra sinó que el situa dins el seu context històric, fa un repàs de la història del santuari i mostra també les vicissituds ocorregudes en època contemporània. Finalment s'exposa el debat teològic generat entorn dels prodigis religiosos relacionats amb l'Eucaristia i se'n dona una visió antropològica. L'exposició va acompanyada d'una publicació que porta el mateix títol i en la qual s'inclouen articles de diversos especialistes sobre els diferents aspectes del Sant Dubte d'Ivorra, tot un exemple de treball multidisciplinari entorn d'una mateixa temàtica.

L'exposició romandrà oberta del 20 de juliol fins al 4 d'octubre amb els següents horaris: de dimecres a dissabte, d'11 a 18.30 h (juliol i agost, també els dimarts) / diumenges i festius, d'11 a 14 h. Us hi esperem!

MIL·LENARI
DEL SANT
DUBTE
D'IVORRA

1010
2010

«Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna»

Diumenge XX durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre dels Proverbis

La saviesa ha construït el seu palau, hi ha posat set columnes. Prepara els seus guisats i els seus vins i fa parar la seva taula. Després envia les serventes a cridar des dels punts que dominen la ciutat: «Que vinguin els il·letrats.» I als qui no tenen enteniment, ella els diu: «Veniu a menjar el meu pa i a beure els meus vins. Deixeu la vostra ignorància i viureu, i avançareu pel camí del coneixement.» (9,1-6)

Salm responsorial

Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.
(Salm 33)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, fixeu-vos bé com viviu; no sigueu com la gent que no sap el que fa, sinó com gent de seny, mirant de treure bé del moment present, perquè els temps que vivim són dolents. No sigueu d'aquells que no fan cas de res: més aviat mireu d'entendre què vol de vosaltres el Senyor. No begueu massa, que el vi porta a la disbauxa. Deixeu que us ompli l'Esperit Sant. Exhorteu-vos els uns als altres amb salms, himnes i càntics espirituals, canteu al Senyor en els vostres cors, donant sempre gràcies de tot a Déu Pare, en el nom de Jesucrist, el nostre Senyor.
(5,15-20)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquesta pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món.» Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del

cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.» (6,51-58)

«No sigueu com la gent que no sap el que fa, sinó com gent de seny, mirant de treure bé del moment present, perquè els temps que vivim són dolents»

Eucaristia: comunió íntima amb Crist

Joan Mir i Tubau, prev.

Fa tres diumenges dèiem que en el capítol 6 de l'evangeli de sant Joan, que anem llegint aquests dies, hi ha dos discursos: un sobre el pa de vida, que vam comentar els diumenges 18è i 19è i en el qual se'ns deia que Jesús és el pa baixat del cel del qual cal menjar amb fe per a tenir la vida eterna; i un altre discurs amb clara referència a l'Eucaristia, que és el que llegim avui, en el qual se subratlla que cal menjar la carn i beure la sang de Crist per a tenir la vida eterna i ressuscitar el darrer dia.

No és estrany que els oients reaccionin amb sorpresa. Les dificultats que tenien aquells jueus per a acollir les paraules de Jesús són dificultats que hi seran sempre i potser també les tenim alguns (o molts) de nosaltres. De fe, sempre n'anem curts.

Crist és realment present en el menjar i beguda de l'Eucaristia. Acostar-se a rebre'ls és unir-se personalment a Crist, entrar i romandre en una comunió íntima i estable amb ell. És l'efecte de la comunió eucarística. Així ho comentava Ciril d'Alexandria (378-444): «En menjar la carn del Crist, que és el Salvador de tots, i en beure la seva sang tenim la vida en nosaltres, esdevenim una sola cosa amb ell, nosaltres estem en ell i el tenim, a ell, en nosaltres.»

En la lectura primera se'ns convida a menjar el pa i beure el vi preparats per la Saviesa de Déu. Fer-ho, fa avançar pel camí del coneixement. En la segona lectura, sant Pau exhorta a deixar-nos omplir per l'Esperit Sant. Només guiats per la Saviesa de Déu i per l'Esperit Sant podrem comprendre el sentit del miracle de l'Eucaristia.

La imatge

Copó (1944). Ramon Sunyer. Església parroquial de Sant Pere de Roda de Ter.

Jesús diu: «El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món.» Sota l'aparença de pa i de vi, Jesús es fa present i ens recorda que el seu cos va ser lliurat i la seva sang va ser vessada per amor nostre i en fa menjar i beguda perquè la seva vida sencera es faci carn de la nostra carn i puguem viure la seva mateixa vida: «Els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi.»

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

17 dilluns

— Sant Jacint, prevere (*1257)
Jutges 2,11-19 / Salm 105 /
Mateu 19,16-22

18 dimarts

— Santa Elena, emperadriu (*329)
— Santa Laura, verge
Jutges 6,11-24a / Salm 84 /
Mateu 19,23-30

19 dimecres

— Sant Magí, asceta i màrtir (s.III-IV)
— Sant Joan Eudes, prevere
(1601-1680)
Jutges 9,6-15 / Salm 20 /
Mateu 20,1-16a

20 dijous

— Sant Bernat de Claravall, abat i
doctor de l'Església (1090-1153)
Jutges 11,29-39a / Salm 39 /
Mateu 22,1-14

21 divendres

— Sant Pius X, papa (1835-1914)
— Sant Gilbert, abat
— Sant Privat, màrtir (*407)
Rut 1,1.3-6.14b-16.22 / Salm 145 /
Mateu 22,34-40

22 dissabte

— La Mare de Déu, reina
Rut 2,1-3.8-11;4,13-17 / Salm 127 /
Mateu 23,1-12

23 diumenge XXI de durant l'any / Cicle B

— Mare de Déu del Mar
— Santa Rosa de Lima, (1586-1617)
Josuè 24,1-2a.15-17.18b / Salm 33
/ Efezis 5,21-32 / Joan 6,60-69

Glossa

Invoquem Maria!

Romà Casanova, bisbe de Vic

El poble cristià senzill no es cansa mai d'invocar Maria i, en les seves necessitats, sap a qui ha de presentar la seva pregària, perquè ningú com ella és la nostra intercessora. La pregària de Maria per nosaltres neix de la seva maternitat. Ella és la mare dels deixebles de Jesús.

Invocar Maria significa posar la mirada en ella. Posar la mirada en ella significa un respir d'aire nou en el cor dels qui l'invoquen. Que n'és, de dolç i de consolador, contemplar les glòries de Maria! Ella, la dona orant i treballadora, l'esposa valenta i mare decidida, la deixebra del seu Fill i dona ferma al peu de la creu, la que acull l'alegria de la resurrecció i prega amb els deixebles en l'espera de l'Esperit; ella, mare i verge, mestra i deixebra, immaculada i plena a vessar de misericòrdia, assumpta al cel i reina de l'univers. Que n'és, de dolç i de suau, mirar Maria enmig del nostre món, en el qual massa sovint les urpes del regne del pecat i la mort fan els seus estralls, perquè la mirada posada en ella ens obre a l'esperança! Amb els ulls posats en Maria som capaços de reconèixer, en els grans signes i en les realitats imperceptibles, com el regne de la veritat i l'amor s'obre camí en el nostre món.

Quan invoquem Maria neix en el nostre cor la pregària més senzilla, perquè és demanar amb confiança de fills

a la nostra mare. La nostra pregària a Maria ha de ser la dels fills que, conscients de la seva indigència, es presenten davant la seva mare, ben orgullosos de tenir-ne una com ella, segurs de la seva protecció.

Que n'és, de dolç i de suau, mirar Maria enmig del nostre món!

La pregària mariana per antonomàsia és l'*avemaria*. En la vida dels cristians aquesta pregària és una joia de valor incalculable. Hi expressem la certesa de la comunió dels sants. Maria prega per nosaltres, està atenta a les nostres necessitats. Quan la recitem, ben segur que, en un lloc o un altre del món, una o moltes persones estaran resant amb les mateixes paraules, amb els mateixos sentiments. La *salve* és l'altra gran pregària mariana dels cristians. «Quan la reciteu, assaboriu-la detingudament, digueu-la de tot cor i amb el cap, paraula per paraula, sense presses, sense destorbs. Jo us asseguro que no us cansareu de repetir-la; que hi trobareu la pau de l'esperit, el menyspreu del món i la nostàlgia del cel; sentireu l'encís d'aquells ulls que es giren misericordiosos als qui la invoquen i us embolllarà la presència de la clementíssima, piadosa i dolça verge Maria» (J.B. Manyà, *Meditacions marianes*).

